

Для подолання цієї проблеми треба збільшити кількість більш технологічних виробництв, частку підприємств, що впроваджують інновації та забезпечити умови для підвищення впливу інновацій на економічне зростання України. У свою чергу це приведе до зростання ВВП.

А це означатиме, що в країні корінним чином зміниться ситуація як в економіці, так і в суспільному житті.

Аналіз світового досвіду свідчить про пряму залежність рівня інноваційного розвитку країни від стану економічної нерівності населення. При перевищенні певного порогового значення нерівності інноваційний розвиток в країні стає неможливим. Найбільш небезпечними для існування країни ці прояви стають при досягненні відповідного порогового значення нерівності, який визначається співвідношенням доходів 20% найбільш багатих громадян і 20% найбідніших, що дорівнює 10:1. В Україні це співвідношення навіть перевищує критичне значення.

Вирішення цієї загальнодержавної проблеми потребує створення відповідного державного механізму забезпечення взаємовигідної для капіталу та трудящих взаємодії в сфері економічних відносин, справедливого розподілу доходів, враховуючи збалансованість інтересів різних груп суспільства і забезпечуючи при цьому високу ефективність використання капіталу. Зокрема, необхідно законодавчо унормувати достойну оплату праці і стимулювання зросту продуктивності та якості праці показників, як частина оплати праці у ВВП; частина заробітної плати в одиниці собівартості продукції; розмір гарантованої погодинної оплати праці. Вирішальне значення має досягнення розриву між мінімальними і максимальними доходами громадян на більш 1:5 (у 20-відсотковому вимірі). Виходячи з цього підвищиться довіра громадян до держави, а це складна комплексна проблема.

АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ ПІДПРИЄМСТВ

Шевердіна А.В.

Науковий керівник: Близнюк А.О., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Інноваційна діяльність підприємства є одним з найбільш важливих напрямків підвищення ефективності виробництва. Вона являє собою також потужний засіб виходу країни з кризи і забезпечує динамічно сталий розвиток економіки.

Ефективність діяльності будь-якого підприємства багато в чому залежить від того, наскільки вона адаптована до зовнішнього середовища, в якій мірі гнучкі, рухливі її структури, в якій мірі вона здатна до нововведень.

Дослідження процесів розвитку інноваційної діяльності економічних систем були і залишаються в центрі уваги вітчизняних і зарубіжних вчених-економістів і фахівців-практиків.

На основі різних досліджень встановлено, що сутність поняття "інноваційний розвиток економіки" слід розглядати в двох аспектах. З одного боку, інноваційний розвиток економіки є нерівномірний, динамічний процес зміни всієї структури суспільного виробництва в довгостроковому періоді на основі впровадження і дифузії базисних інновацій; з іншого, – є пріоритетним способом функціонування, заснованому на інтерактивній взаємодії різних суб'єктів (науки, виробництва, освіти, інноваційної інфраструктури та ін.), в результаті якого створення, впровадження і поширення різного роду інновацій направлено на побудову високоефективної, конкурентоспроможної економіки.

Результатом інноваційної діяльності в економіці підприємства є: освоєння нової конкурентоспроможної продукції, виробництво якої є більш дешевою; підвищення конкурентоспроможності підприємства; збільшення чистого прибутку; поліпшення умов праці; поліпшення екологічної складової виробництва.

Для того щоб досягти позитивної динаміки цих показників, підприємствам необхідна порівняльна оцінка і подальше прогнозування їх інноваційної діяльності. Таке завдання постає завжди, коли треба дати узагальнюючу рейтингову оцінку результатів інноваційної діяльності підприємств. Адже вартість інновації можна визначити не тільки як співвідношення результатів і витрат, але і як ступінь відповідності отриманих результатів очікуванням зацікавлених осіб. А ці очікування залежать не тільки від зроблених витрат економічних ресурсів, а й не меншою мірою – від інформації про результати функціонування аналогічних або подібних об'єктів в порівнянних умовах. Це потрібно робити вищим органам управління інноваційною діяльністю, а також інвесторам для оцінки фінансового ризику.

Необхідність інноваційної діяльності, здатність до нововведень виступає як основна вимога нашого часу. В результаті політичних і економічних змін в країні, зовнішнє середовище діяльності виробничих підприємств радикально змінилася. У країні йде широкомасштабна економічна реформа, розвивається процес роздержавлення і приватизації виробничих підприємств.

В даний час необхідність перетворень усвідомлена більшістю виробничих організацій. Ні для кого не секрет що стабільність і ефективність економіки, як окремих підприємств, так і всієї держави неможливі без науково-технічного прогресу. Впровадження в економічну і соціальну сфери результатів наукових досліджень – це основна і найважливіша задача. Але для того, що б ця задача була втіленням в життя – потрібен науково обгрунтований підхід до розробки механізму впровадження інноваційних технологій.

Будь-яке підприємство у своїй діяльності може функціонувати і розвиватися. Функціонування – виконувати свої функції, бути в дії, працювати. Розвиток – сукупність процесів якісної зміни, формування новоутворень, які забезпечують можливість успішно вирішувати проблеми підприємства. У процесі функціонування і розвитку підприємства особливого значення набувають поняття рівноваги і стійкості.

Стійкість – це здатність системи зберігати поточний стан при наявності зовнішніх впливів. Більш стійким є таке підприємство, яке, при рівних зовнішніх і внутрішніх впливах, схильне до менших змін і відхилень від колишнього свого стану. Умовою стійкості до зовнішніх впливів є внутрішні властивості самого підприємства.

Саме вдосконалення самого підприємства призводить до підвищення його стійкості до впливу різних чинників.

Інноваційна активність підприємств є однією з основоположних характеристик їх інноваційної діяльності, що відбиває відносну ступінь інтенсивності дій, що містять ознаки інноваційних змін, прагнення мобілізувати потенціал необхідної кількості і якості, спрямований на досягнення переваг в конкурентній боротьбі за рахунок новизни, досконалості і якості продукції (товарів, робіт, послуг); підтримки творчої ініціативи співробітників; розвитку інноваційної інфраструктури; раціоналізації організаційних змін і інших дій інноваційного характеру.

МЕТОДИКИ ФУНДАМЕНТАЛЬНОГО ИССЛЕДОВАНИЯ: СОВРЕМЕННАЯ КЛАССИФИКАЦИЯ

Шевченко П.А.

*Научный руководитель: Бабайлов В.К., к.э.н., доцент
Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет*

Наступаюча дослідницька епоха потребує удосконалення методології дослідження, розробки нових методик, углублення розуміння їх зв'язів [1], [2]. Одним із ефективних способів рішення цих проблем може стати класифікація методик. В 2011 році класифікація методик була проведена в монографії Бабайлова «Теорія методу» [3].

Однак на сьогоднішній час в зв'язі з інтенсивною розробкою нових парадигм важливіших напрямків діяльності були розроблені і нові методики фундаментального дослідження: основна теорія, основний закон і самі парадигми. А це призводить до значительного зміненню і углубленню представлення і о інших методиках фундаментального дослідження і до необхідності зміненню їх класифікації. Нинішній доповідь присвячено новій класифікації методик фундаментального дослідження.

Для досягнення цієї мети була використана удосконалена модель економічного фундаментального дослідження (табл. 1) [2].

Із табл. 1 випливає, що в нинішній час всі методики фундаментального дослідження логічно розділити на такі групи (класи): фундаментальні; змістові; апробації; результати етапів фундаментального дослідження (залежності, закономірності, закони, основні закони і парадигми); методики формування понять.

Фундаментальні методики – це: Ідея, Гіпотеза, Концепція, Теорія, Основна теорія, Наука.